

BIBLICKÉ ÚKOLY

II. čtvrtletí 1928

Život Davidův

**Dary 13. soboty (30. června) určeny jsou
pro Japonsko a Koreu.**

Vydavatel a nakladatel:
**ADVENTNÍ NAKLADATELSTVÍ
V BRNĚ-KRÁLOVĚ POLI**

1. Samuel, 7. dubna, zač. sob. 18.42.
řekl Samuelovi: nehleď na tvé
David na království pomazan.
nevrhl, neboť nepřátel má
Samuel. 16. kap. (Zalm 19, 13.)

Úvod.

Doba asi 1063 před Kristem. David byl ještě mladíkem. »Když Saul chtěl raději býti nezávislý na Bohu, tedy Pán nemohl býti dále jeho vůdcem a byl nucen jej opomíjeti. A pak povolal na trůn »muže podle svého srdce« (1. Sam. 13, 14); ne takového, který by byl bez chyby ve své osobité povaze mravní, ale takového, který by, nemaje důvěry v sebe, na Boha se spoléhal a dal by se vésti jeho Duchem. Který, zhřešil-li by, dal by se napomenouti a přijal by pokárání.

Otázky

1. Jakými vlastnostmi se vyznačoval Saul, ten první král izraelský? 1. Sam. 9, 2. Pozn. 1.
 2. Pověz krátce, jak Saul nebyl poslušen božského rozkazu! Jak Hospodin pohlížel na tento jeho veliký hřích? 1. Sam. 15, 2, 3, 7-9, 23.
 3. Jakého krále si přál lid? Co Izraelité zajisté potom uznávali? 1. Sam. 12, 13. Pozn. 2.
 4. Jaký rozkaz dal Bůh Samuelovi, když Saula jako krále zavrhl? 1. Sam. 16, 1. *ho zavrhl, aby nekráloval*
 5. Jakou radu dal jemu? Co tím obmyslel? V. 2, 3. *ne*
 6. Jak uposlechl Samuel jeho rady? V. 4, 5. *vybral z něj*
 7. Jaké pochybení byl by málem při tom učinil? V. 6.
 8. Proč Bůh nevyvolil Eliába? V. 7. Pozn. 3.
 9. Jakou otázku dal Samuel, když sedm synů Izaiových přešlo mimo něho? Co se stalo potom? V. 11.
- nebo* 12, první věta.

10. Jaké bylo Davidovo vzezření? Co měl Samuel s ním učiniti? V. 12; druhá část. *a Samuel viděl, odšel*
- Kde se Davidovi dostalo nejprve přípravy pro jeho budoucí úřad? Pozn. 4.
11. Jak Bůh dosvědčil nebo-li stvrdil, že toto pomazání Davida se stalo podle jeho vůle? V. 13.
12. O čem přemýšlel David ponejvíce v prvních letech, když byl na království pomazán? V čem záleželo tehdy jeho zaměstnání? Jakou cenu mělo toto zaměstnání jak pro jeho vlastní život, tak i pro osud pozdějších pokolení? Žalm 8. Pozn. 5.
13. Co zračí se v žalmích Davidových? Odpověď: Jeho vlastní zkušenost. Pozn. 6.
14. Co se praví v Písmě sv. o Saulově stavu ducha v oné době? 1. Sam. 16, 14. *od Saula a nepokajil ho od Hospodina*
15. K jakému prostředku ulehčujícímu sáhl Saul? Jak se měl k Davidovi? V. 16, 21—23.
16. Jaké vyličení dal služebník Saulův o Davidovi? V. 18.

Poznámky.

1. »Osobní vlastnosti budoucího krále byly takové, že lahodily pyšným srdcím těch, kteří byli vedeni žádostí míti krále... Urozeným a vysoko nesoucím chováním se, v rozkvětu svého života, ztepilý a veliký, vypadal jako by byl zrozený k rozkazování.« Patriarch. str. 616.

2. »Oni se neptali na radu Boží strany vlastností, které má míti panovník, aby zachoval jejich zvláštní svatý ráz povahy jako vyvoleného lidu; oni nehledali cestu Boží, nýbrž svou vlastní. Proto Bůh jim dal krále, jakého si přáli — takového, jehož osobitá povaha byla obrazem jejich vlastní osobité povahy mravní.« Tamtéž str. 645.

3. »Eliáb nebál se Hospodina. Kdyby byl býval povolán na trůn, tedy byl by býval pyšným, neskromným vládcem. ... Zádná vnější krása nemůže srdce učiniti Pánu, příjemné. Moudrost a výbornost, které se projevují v osobité povaze mravní a v počínání si, ukazují pravou krásu člověka, a jest to vnitřní hodnota, ušlechtilost srdce, které určují, jsme-li příjemní Pánu zástupů.« Tamtéž, str. 650.

4. »Dům Samuelův bylo místo pokojné proti královskému paláci. Zde, uprostřed pahorků, úctyhodný služebník Páně pokračoval ve svém díle. Zástup vidoucích býval u něho; studující podrobně vůli Boží a uctivě poslouchali poučná slova, pocházející ze rtů Samuelových. Výborné bylo to učení, které David přijímal od vyučovatele Izraele.« Tamtéž, str. 663.

»Tyto školy (školy prorocké) osvědčily se jako úspěšný prostředek k zvyšování spravedlnosti, která (zároveň) zvyšuje národy. Lze říci, že tyto školy nemálo přispívaly k tomu, aby byly dávány základy ku podivuhodnému zdaru, kterým by se vyznačovala vláda Davidova i Šalomounova. V těchto školách prorockých se vyučovalo téže zásadě, která utvářela Davidovu osobitou povahu mravní i jeho život.« »Erzieh.«, str. 47, 48.

5. »Pozorování Boha a jeho díla způsobovalo vyvíjení se a zesílení schopností rozumu i srdce Davidova pro jeho dílo pozdějších let. Denně míval upřímné obecnství s Bohem. ... Styk jeho s přírodou i s Bohem, péče o své stádo, nebezpečí a vysvobození, bolesti i radosti, jeho skromný los měly tvořiti nejen Davidovu osobitou povahu mravní a míti vliv na jeho budoucí život, nýbrž skrze žalmy libého pěvce měla ve všech pozdějších stoletích býti rozněcována srdce, láska i víra lidu Božího. A tento lid aby stále byl přiváděn blíže srdci Toho, v Němž žijí všechna jeho stvoření.« Tamtéž, str. 652.

6. »Jeho (Davidův) vnitřní život zračí se v žalmích, které musí býti přičítány tomuto úseku doby jeho života, neboť na nich se neshledává »jazykem způsobených svárů« nějaká tíseň žalu i starostí anebo nějakého ubližování.« (Žalm 31, 21.) K nim náležejí (žalmy) osmý, devatenáctý, třiadvacátý a devětadvacátý.« F. B. Meyer, »David«, str. 15.

Žalmy jsou hojná sbírka zkušeností. David byl v rozličných dobách svého života skoro v každém postavení (nebo-li v těžkých okolnostech), v kterých se věřící může octnouti ať bohatý nebo chudý.

— 000 —

2. Úkol. — 14. dubna. Zač. sob. 18.53.

David a Goliáš.

1. Sam. 17, 1—54. (Žalm 27.)

Úvod.

David byl asi ve 20 letech. »Venku v poli nabyl nejnějnější osobité rysy krále, jako smýšlení (věrného) pastýře; v paláci pak byl obeznámen se zevním rázem království.«

Morgan.

»On byl na dvoře krále a viděl odpovědnost královského stavu... Ba i prve nežli byl povolán na dvůr Saulův, vyznačoval se David rekovnými činy. Úředník, který na něho obrátil pozornost královi, vyjádřil se o něm, že je »udačný a v boji vycvičený, též správný i krásný«, a dodal k tomu: »A jest s ním Hospodin.« (1. Sam. 16, 18.)

Patriarch., str. 654, 655.

idoli bylo merimim Otázky.

1. Jaké nebezpečí postihlo Izraele zanedlouho po pomazání Davida na království? Jak Izrael hleděl čelit svým nepřátelům? 1. Sam. 17, 1—3.

2. Co při tom vzbuzovalo zvláštní pozornost v ležení Izraele? V. 4-7. *postaral se i volal na jate ta v*
3. Jak vyzýval Goliáš vojska Izraelitů? V. 8-10.
4. S jakým zdarem? V. 11. *A když uvolil Saul a všechno slova Filistinského taková ul*
5. Jak dlouho se tento bojovný muž filistinský posmi-oval tímto způsobem Izraelitům? V. 16. *af jerašimí a*
6. Za jakou příčinou octl se David v ležení Izraele? V. 17. 18. Pozn. 1. *a so sviečku těchto doneset hejtan*
7. Jak přijal David Filistinského? V. 26. Pozn. 2.
8. Jak smýšleli jeho vlastní bratři o jeho srdnatosti? V čem vytrval přes jejich odpor? V. 28-30. Pozn. 3.
9. Jak se vedlo Davidovi kromě toho v jeho podnikání? V. 31-33.
10. Čím projevoval David svou žádost k boji proti Goliášovi? V. 34-37. Pozn. 4.
11. Kterou však nápomoc musil David odmítnouti? V. 38. 39.
12. Co také bylo lze určitě říci hledě k výzbroji, v jakém se hotovili k boji oba bojovníci? V. 4-7. 40.
13. Co tento obr vyjadřoval svými slovy, když se přibližoval k Davidovi? V. 43. 44.
14. V jakém smyslu odpověděl jemu David? Co si toužebně přál veškerému světu dokázati v tomto boji? V. 45-47.
15. Jaký průběh měl tento vzájemný boj? V. 48-51.
16. Jak veliké bylo vítězství Izraelských v tento den? V. 52-54.

Poznámky.

1. Když Izraelité vyhlásili boj Filistinským, připojili se tři ze synů Jesseových (Izaiových) vojsku Saulovu; ale David zůstal doma. Avšak za nějakou dobu šel, aby navštívil vojenské ležení Saulovo. Z rozkazu svého otce měl přinést poselství a dar svým starším bratřím, též aby vyzvěděl, jsou-li zdraví a vede-li se jim dobře.

Aniž Jesse věděl, byl mladý pastýř pověřen vyšším poselstvím. Vojska Izraelských byla v nebezpečí a David měl býti vysvoboditelem svého lidu.«

»Patriarch«, str. 655.

2. Když David viděl, že veškerý Izrael byl pojat strachem, a dověděl se, že výzva Filistinského den po dni je vrhána proti nim, a že nebylo odpůrce, který by povstal, aby chvastouna přivedl k mlčení, vzbudilo to v něm jeho nelibost. Zahořel horlivostí, by obhájil čest živého Boha a jeho lidu.«

Tamtéž, str. 655.

3. »Ba i jako pastýř dával na jevo David odvážnost, srdnatost a sílu, jakou bylo zřídka viděti; a tajemná návštěva Samuelova v domě jejich otce i jeho mlčky odcestování vzbudilo v myslích bratří podezření strany skutečného účelu jeho návštěvy. Jejich žárlivost byla vzbuzena, když viděli, že David byl více ctěn nežli oni, a nehleděli na něho s vážností i láskou, které si zasluhovaly jeho počestnost a bratrská něžnost. Měli ho za pouhého pasáka ovcí.«

Tamtéž, str. 655.

4. »On jen viděl nastávající boj v pravém světle, totiž jako vypořádání se světla s temností, pravdy s bludem, sloužení Bohu s modlářstvím.«

J. Deane.

5. »David ve své pokoře a ve své horlivosti nabídl se Bohu a svému lidu, jíti proti tomuto vysměvači. Kdyby si býval byl oblékl Saulovu výzbroj, tedy byl by vznikl dojem, že je bojovníkem, kdežto přece byl jen malým Davidem, který pásal ovce. Nechtěl, aby nějaká účast ve vítězství byla přičítána výzbroji; on důvěřoval toliko Pánu, tomu Bohu izraelskému.«

»Testimonies«, svaz. III., str. 219.

3. Úkol. — 21. dubna. Zač. sob. 19.05.

David jako utíkající.

1. Sam. 17, 55—58; též 18. a 19. kapitola.

Úvod.

Davidovi bylo asi 25 let. »Po vítězství nad Goliášem ponechal Saul Davida u sebe a nepropustil ho zpět do domu svého otce. A aj, »spojilo se srdce Jonatovo se srdcem Davidovým a Jonata zamiloval si ho jako svůj vlastní život«. David byl pověřen důležitými odpovědnostmi, uchoval si však svou skromnost a získal si příchylnost lidu i královské rodiny.«

»Patriarch«, str. 659.

Otázky.

1. Čeho se hleděl dověděti Saul o Davidovi, když David zabil toho obra Goliáše? 1. Sam. 17, 55—58.
2. Které přátelství se uskutečnilo za pobytu Davidova v domě královském? 1. Sam. 18, 1—4. Pozn. 1.
3. Jakého postavení dostalo se Davidovi v této době? Jakou měl pověst u lidu a při služebnících Saulových? V. 5.
4. Která událost vzbudila závist Saulovu? Nač si stěžoval? V. 6—9. Pozn. 2.
5. K čemu se dal Saul potom strhnouti ve své rozmrzelosti? V. 10. 11.
6. Proč se bál Davida? Na kterou změnu s Davidem lze také vztahovati tuto bázeň? V. 12. 13.
7. Jak sám David si počínal v těchto dnech nepokoje? Čeho se domohl u Saula tímto si počínáním? V. 14. 15.
8. Ale jak smýšleli Izraelští o Davidovi? V. 16.
9. Který obmysl Saulův proti Davidovi připadá na tuto dobu? V. 17.

10. Jak dovedl David moudře jemu unikati? V. 18.
11. Jak se ukázala lstivost Saulova? V. 19.
12. Jaký měl Saul úspěch s druhým obmyslem? V. 20—30. Pozn. 3.
13. S kterým rozkazem zjevným dal najevo svou přetvářku? 1. Sam. 19, 1.
14. Jak se nyní Jonáš zastal dvojím způsobem svého přítele Davida? V. 2—5.
15. Jaký byl výsledek jeho úsilí o Davidovi? V. 6—8.
16. Kterého útoku přímého se dopustil brzy potom Saul na život Davidův? Jak se dověděl David o dalším, ještě větším nebezpečí? V. 9—11.
17. Jak unikl tomuto nebezpečí? Kam se odebral nyní? V. 12—18. Pozn. 4.
18. Jak daleko zašel Saul ve svém obmyslu vražedném při pronásledování? Kterou zkušenost jistě musili při tom učiniti jeho poslové? V. 19—24. Pozn. 5.
19. O čem svědčila tato zkušenost? Pozn. 6.

Poznámky.

1. Jonáš byl nejstarší ze čtyř synů Saulových a jeden nejšlechtetnější muž, o němž je zpráva ve Starém zákoně. Jeho vynikající rekovné činy (viz 1. Sam. 13. a 14. kapitolu) svědčí o jeho srdnatosti, jeho víře, jeho smýšlení velikodušném a jeho vážnosti, jimiž se těšil u lidu. Společně se svým otcem zahynul v pohoří Gelboe. Když David, jeho přítel se o tom dověděl, zapěl nad ním nejen krásnou, ale i dojemnou vzpomínku žalozpěvem. 2. Sam. 1. kapitola.

»Prozřetelnost Boha to byla, která spojila Davida se Saulem. Davidovo postavení na dvoře (královském) způsobilo jemu přípravu pro budoucí velikost znalosti a vloh vladařských. Lze říci, že ho uzpůsobila, aby si získal důvěru lidu. I přátelství Jonášovo s Davidem bylo z prozřetelnosti Boží, aby život budoucího vladaře Izra-

ele byl uchován. Ve všech těchto věcech vykonával Bůh své úmysly: milosti nejen k Davidovi, ale i k lidu izraelskému.«
»Patriarch.«, str. 659.

2. »Jedna veliká chyba v Saulově osobité povaze mravní byla jeho žádost, aby byl chválen. Tento rys jeho povahy zasahoval svým vlivem na všechna jeho počínání a (veškeré jeho) smýšlení; všechno se vyznačovalo touto žádostí po chvále a sebevyvyšíváním. Jeho měřítko práva a spravedlnosti bylo nejnižší měřítko přízně lidu. Nikdo není jist, kdo jen žije, aby se lidem líbil a kdo nehledí především líbiti se Bohu.« Tamtéž, str. 660.

3. »Neboť Saul hleděl Davida porazití skrze ruce Filistinských«, ale Bůh ochránil svého služebníka. David se navrátil z bitvy jako vítěz, aby byl zetěm královým. »Ale Mikol, dcera Saulova, si zamilovala Davida«, a rozhněvaný vladař viděl, že jeho obmysly vedly k povýšení toho, kterého hleděl zahubití. Byloť jemu ještě jistější, že tento muž je, o kterém Hospodin pravil, že je lepší než on, a který měl místo něho na trůně vládnouti Izraeli.«
Tamtéž, str. 662.

4. David se nenadál, že vojenský oddíl dostane nařízení, vtrhnouti do svatých míst; ale žádné místo se nezdálo té zatemnělé mysli beznadějného krále býti svaté.«
Tamtéž, str. 663.

5. »Do třetí poslal král posly; ale když přišli k zastupu proroků, přišel na ně také Boží vliv a oni prorokovali. Tu rozhodl se Saul, jíti tam sám, neboť nemohl již ovládnouti své nezkrocené nepřátelství. On byl odhodlán, nečekati na jinou příležitost k zabítí Davida; jakmile by se mohl k němu přiblížiti, obmyslel zabítí ho vlastní rukou, ať by již následky toho byly jakékoli.

Ale anděl Hospodinův zastoupil jemu cestu a vedl ho. Duch Boží udržoval ho ve své moci a když šel dále, odříkával modlitbu k Bohu, smíšenou s proroctvími a se svatými zpěvy.«
Tamtéž, str. 664.

6. »Bylo nepochybně zjevné, že nějaká vyšší moc pro Davida byla činna, proti níž král izraelský marně útočil, již nemohl klásti odpor, která snadně mohla porazit jeho posly, jakož i jej samého. Tak musil říci, že po všem tom každé další trvání na vykonání svého vražedného úmyslu proti Davidovi by znamenalo nepochybně nejen pouhý boj mezi nimi oběma jakožto dvou lidí, nýbrž již takový, mezi ním jako králem izraelským a Hospodinem zástupů.« Edersheim »Bible History«, svaz IV., str. 106, 107.

—○○○—

4. úkol. — 28. dubna. Zač. sob. 19.13.

David jako ulíkající (pokračování).

1. Sam. 20.—22. kapitola.

Úvod.

David byl asi 25letý. »Opět byl zmařen úmysl pronásledovatelův (Saulův). On ujišťoval sice Davida, že se s ním smířil; ale David měl málo důvěry k lítosti králově. On použil této příležitosti a přemýšlel o tom, jak by utekl, aby se rozmrzelost králova opět nevrátila jako prve.« Patriarch.«, str. 664.

Otázky.

1. Kterou schůzku měl David po dosavadních událostech? K čemu ji použil? 1. Sam. 20, 1.
2. Jaké mínění bylo Jonatovo o svém otci? Jak David však (toto jeho mínění) vzal na svědomí? V. 2. 3. Pozn. 1.
3. Co navrhl David, aby se dověděli, co Saul tajně zamýšlí? V. 5—7.

4. Čím ukončili David a Jonáša svou rozmluvu? K čemu se Jonáša zavázal, aby svému příteli pomohl? V. 16—23.
5. Co se přihodilo za hostiny v královském domě? V. 24—34.
6. Jak Jonáša nyní dostal ve svém slibu, který dal Davidovi? Jak se oba rozloučili? V. 35—42. Pozn. 2.
7. Kam utekl David? Co vyprávěl knězi Achimelechovi? 1. Sam. 21, 2, 3. Pozn. 3.
8. Co si opatřil od Achimelecha? Kam se pak obrátil? V. 4—11.
9. Proč se bál David krále z Gát? Čeho se dopustil, aby mohl utéci? V. 12—16. Pozn. 4.
10. Co měl však místo toho činiti? Pozn. 5.
11. Jak se ulvářel především jeho los životní? 1. Sam. 2, 1. 2.
12. Jak vyjádřil přece tehdy svou důvěru v Boha? Žalm 57.
13. Co učinil David se svými rodiči? K čemu sám byl nucen? 1. Sam. 22, 3—5.
14. Nač si stěžoval Saul, když se dověděl, že někteří z jeho okolí věděli o místě, kde se zdržoval David? V. 6—8.
15. Co se jemu nyní doneslo? V. 9. 10.
16. Co rozkázal Saul ve svém hněvu? Jak jemu odpověděl Achimelech? Jaký rozkaz ukrutný králův potom byl vykonán? V. 11—19. Pozn. 6.
17. K čemu se David skrze to cítil ponuknut? V. 22. 23.

Poznámky.

1. Podle podivuhodného zjevení moci Boží nemohl Jonáša uvěřiti, že jeho otec stále ještě by chtěl ublížiti Davidovi, protože by se to rovnalo zjevné vzpouře proti Bohu. Ale David nebyl o tom přesvědčen. V naléhavé

opravdovosti vyjádřil se Jonatovi : »Nýbrž jistě, živý jest Hospodin a živa jest duše tvá, že sotva jest kročej mezi mnou a smrtí.«
»Patriarch.«, str. 664.

2. »Ač Jonata o tom nikdy nemluvil, však zcela dobře věděl o Davidovu určení; ba ještě více : on měl smutnou předtuchu strany budoucnosti svého vlastního domu. Přece však se podřizoval v důvěře ve vůli Boží a setrval nadále v něžné lásce při svém příteli! ... Nebylo také ani nejmenšího nedorozumění mezi ním a Davidem, ani stínu podezření, ani stopy nedůvěry, ani nepatrné známky nějaké rozmrzelosti nebo zasmušilosti.«
Edersheim.

3. »Tento mladý muž byl v ustavičném strachu, že bude objeven a ve své nesnázi sáhl k přetvářce. David mluvil knězi, že od krále je vyslán s tajemným rozkazem, který vyžaduje nejrychlejšího vyřízení. Zde však ukázal nedostatek u víře v Boha a jeho hřích vedl k usmrcení nejvyššího kněze. Kdyby byl býval David podával zprávu skutečnosti podle pravdy, tedy byl by Achimelech věděl, jaké by měl učiniti přípravy, aby svůj život zachoval. Bůh žádá, aby jeho lid i v největších nebezpečích byl milující pravdy.«

»Patriarch.«, str. 666.

4. »David ukázal ušlechtilé rysy osobité povahy mravní a jeho mravní znamenitost získala jemu přízeň lidu; ale když byl zkušován, tu jeho víra kolísala a ukázala se lidská slabost. On měl každého za vyzvědače a zrádce. V jedné veliké nesnázi hleděl David ustavičně u víře k Bohu a zvítězil nad obrem filistinským. Tehdy věřil v Boha a šel v jeho jménu. Ale když byl štván a pronásledován, tu zmatek a soužení bezmála zakryly jemu před zraky všemohoucího Boha.

Přece tato zkušenost sloužila k tomu, že se David naučil moudrosti; neboť ona jemu byla podnětem, aby

poznal svou slabost a zároveň potřebnost ustavičné závislosti své na Bohu.« Tamtéž, str. 667.

5. »Davidovi nebylo třeba ani chvilku nedůvěřovati Bohu. On měl všechnu příčinu na něho se spoléhali. Byl pomazaný Hospodinův a uprostřed nebezpečí byl by ho anděl Boží ochránil; on byl vyzbrojen odvahou, činil podivuhodné věci (skutky). A kdyby byl býval odvracel své myšlenky od těžkého postavení, v kterém se ocitl a více myslel na moc i svrchovanost Boží, tedy mohl i uprostřed sítnu smrti míti pokoj.« Tamtéž, str. 667.

6. »Když Bůh řekl, že se naplnila nepravost Amalechitských a přikázal jemu (Saulovi), aby je úplně vyhladil, počínal si tehdy jako příliš útrpný, aby (jen tak zhola) božský úsudek vykonal a ušetřil toho, co bylo odsouzeno k zahubení; ale nyní mohl bez rozkazu od Boha pod vedením satanovým zabít kněží Hospodinovi a uvésti zkázu na obyvatele Nobe. Taková je převrácenost lidského srdce, které se vymyká vedení Božímu.« Tamtéž, str. 669.

—oOo—

5. Úkol. — 5. května. Zač. sob. 19.22.

Šlechťnost Davidova.

1. Sam. 23. až 26. kapitola.

Úvod.

David byl asi 30letým mužem.

»Nastal nyní podzim a obyvatelé byli zaměstnáni sklízením úrod — tu Filistiňtí z vedlejší roviny náhle učinili vpád, aby se zmocnili nashromážděného obilí v přístřeších a zahnali dobytek. V této nesnázi již důvěra lidí nenáležela Saulovi, nýbrž měli své útočiště a naději k Davidovi.«

Deane.

do Gijli na jeopad Efod v ruce svého

kníže Abiatar v. 6, stať o se však když utíkal Abiatar k Davidovi

Otázky

1. Která možnost neboli prostředek naskytoval se Davidovi k použití pro obzvláštní styk s Bohem? Jak jej použil? 1. Sam. 22, 20, 21; kapitola 23, 1-6. Pozn. 1. Davidovi, Filistinští dobývají Gijli, a Doupy, dvozy. Janal dize mam. li uderiti ma ty Filistinští i Gijli vyabo bo

2. Jaký měl Saul úmysl, když se dověděl o pobytu Davidově v Cejlé? Proto oc David prosil Hospodina? Jakou dostal odpověď? V. 7-12. Byl jak David se ovati na hoře kif hledal.

3. Proč se nepodařilo Saulovi zajmouti Davida? V. 14. dny amak nvidal se Saulovi v rukou Gijli

4. Které překvapení příjemně zažil David na poušti Zif? Co znamenala ta rozmluva pro něho? V. 16 až 18. Pozn. 2. přišel Zifejšti k Saulovi do Gabaa. dala David se u nás v horách v lese na pahor ku Hachile n

5. Co Zifejšti oznamovali Saulovi? Co jim Saul odpověděl? V. 19-23. strana ni prousti, hledati ho budu ve v kiscich Zuds kych

6. Jak velmi ocitl se David v úzkých? Ale které poselství odvrátilo Saula od jeho úmyslu? V. 24-28. Zifjšti nadvaz

7. K čemu zatím David našel příležitost? 1. Sam. 24, 1-4. David utíkal od tváře Saulovy neboť vš obličen

8. Jakým způsobem ocitl se Saul v moci Davidově, aniž o tom věděl? Co radili tehdy Davidovi? Co však on učinil? V. 2-5.

9. Co pocítoval potom David, když uřezal cíp (nebo-li, hlery) Saulova pláště? V. 6-8.

10. Jaké bylo Davidovo oslovení, když povstav zvolal za Saulem? Co jemu odpověděl král? V. 9-16. Jane kro

11. Jaký účinek měla Davidova slova na Saula? Jakou prosbu potom vyjádřil? V. 17-23.

12. Jakou ztrátu utrpěl v tu dobu veškerý Izrael? 1. Sam. 25, 1. Pozn. 3. člověk jak nějaký byl v Mao

13. Za kterých okolností přišel David v těchto dnech do styku s Nábalem na Karmeli? Jaká byla jeho (Nábalova) odpověď na jeho žádost? V. 2-12. byl n

14. Co si umínil David učiniti? Jak byla poučena ženě Nábalořa o této příhodě? V. 13-17, 21, 22.

2. dal Mikol dceru svou 17 - *Falliovi synu
který byl k Galim*

15. Jak čelila Abigail této nesnázi? V. 18-31. Pozn. 4.
16. Jak se zachoval k její radě? V. 32. 33. Pozn. 5.
17. Co učinil po smrti Nabalově? Které měl nyní za
ženy? V. 39-43. Pozn. 6. *že i Achinoam spjal s
kterým*
18. Na jaký způsob naskytla se Davidovi opět příleži-
nost, že by byl býval mohl Saulovi ublížiti? Co učil
David v tomto případě? Proč nechtěl Saulovi
nijak ublížiti? 1. Sam. 26, 1-12. *David jak trvá
Aby mluvil s
Saul*
19. Jaké vyjednávání měl opět David a Saul? V. 13-22.
20. K čemu chtěl služebník přemluvit Davida? V. 8, 19.
23. 24. *bratru Saabovu i řekl Abigail za ostud
to*

Poznámky.

1. »Jako hlavní část na krásném rouchu nejvyššího kněze bylo viděti náprsník, který nosíval na svém srdci, když konal službu před Hospodinem ve svatyni svatých (Podrobnosti o tom viz v II. Mojž. 28. kapitola).

Vlevo a vpravo náprsníku byly dva drahé kameny, nazvané urim a thumim (jasnost a pravda). Týmiž kameny doplával se nejvyšší kněz na vůli Hospodinovu. Byl-li na otázku některou kámen vpravo osvětlen, tedy znamenalo toto osvětlení odpověď ve smyslu přísvědčivém; padl-li však stín na kámen vlevo, tedy byla tím dána odpověď záporná (odmítavá).

Podle toho David, když byl na rozpacích, má-li další kroky podniknouti, vybídl kněze, žádaje ho, aby přinesl kněžské roucha, šlo jemu vlastně o náprsník jímž by se mohl dověděti úmyslu Hospodinova.«

Haskell.

2. »V té době, poněvadž bylo málo zákmitů lásky v životě Davidově, byl mile překvapen neočekávanou návštěvou Jonatovou, který se dověděl o jeho útulku. Byly to chvíle vzácné, které pospolu trávili tito přátelé. Oni si vypravovali své rozličné zkušenosti a, lo

TEOLOGICKÝ SEMINÁŘ
Církev adventistů s. d.

naša posiloval srdce Davidovo. . . . Když mluvili o podivuhodných cestách Božích s Davidem, byl tento uštvaný uprchlík velmi povzbuzen.« »Patriarch.«, str. 670.

3. »Na smrt Samuelovu lid izraelský hleděl jako na nenahraditelnou ztrátu. Veliký a dobrý prorok i vynikající soudce byl smrtí zachvácen, a bolest národa byla hluboká i opravdová. Od mladosti chodil Samuel v upřímnosti svého srdce před Izraelem; ač Saul byl uznávaným králem, přece Samuel měl mocnější vliv nežli on, protože jeho život se vyznačoval věností, poslušností a odevzdaností. Čteme, že soudil Izraele po všechny dny života svého.

Právě když národ vnitřními spory byl rozháran a zdálo se uklidňující bohabojné rady Samuelovy nejvíce zapotřebí, dal Bůh u vysokém věku svému služebníku odpočinutí. Trpké byly úvahy lidu, když hleděli na tiché místo odpočívání a rozpomínali se na svou bláhovost, když jej zavrhli jak svého vládce; neboť on byl v tak upřímném spojení s nebem, že se zdál spojovati veškerého Izraele s trůnem Hospodinovým.«

»Patriarch.«, str. 673, 674.

4. Abigail jevila »sílu své odevzdanosti k své rodině a dala Davidovi na srozuměnou, že nepřívětivé zachování se jejího muže na žádný způsob nebyla úmyslná urážka jeho osoby, nýbrž spíše prostý výlev nešťastné sobecké povahy Nábalovy. . . . Abigail dala Davidovi na srozuměnou, co by měl činiti. On měl vésti boje Hospodinovy. Neměl hledat, jak by se pomstil pro osobní urážku, i kdyby byl pronásledován jako nějaký zrádce. . . . Zbožnost ženy Abigail dala se poznati jako vůně květiny, zcela aniž si toho byla vědoma v jejím výrazu obličeje, v její slověch i v jejím počínání si. Duch Syna Božího přebýval v jejím srdci. Její řeč, která byla okouřena milostí a samé přívětivosti i pokoje, rozšiřovala

nebeský vliv. Lepší pocity se zmocnily Davida a on se chvěl při pomýšlení na následky, jaké by byl měl jeho nerozvážný úmysl.« Tamtéž, str. 676, 677.

5. »On s pokorným srdcem přijal pokárání. Lze říci, že děkoval a chválil ji, protože ho pravým způsobem napomenula. Jsou mnozí, kteří, jsou-li napomenuti, pokládají to za hodné pochválení, přijímají napomenutí, nejsou proto rozmrzeli; ale jak málokterí přijímají napomenutí s vděčným srdcem a žehnají těm, kteří je chtějí uchovatí zlého si počínání.« Tamtéž, str. 677, 678.

6. »On (David) byl již mužem jedné ženy, ale obyčejně národní za jeho doby kalily jeho úsudek a měly vliv na jeho počínání si. I velicí a dobří lidé pobloudili, když následovali obyčejů světa. Trpké následky toho, že si vzal více než jednu ženu, pocíten byl v celém životě Davidově.« Tamtéž, str. 678.

—oOo—

6. Úkol. — 12 května. Zač. sob. 19.32.

David v Sicelechu; Saulova smrt.

1. Sam. 27. kap.; 29. až 31. kapitola; II. Sam. 1. kap.

Úvod.

»V zemi pohanské, kde po stránce náboženské se nedostávalo od jejího okolí žádného podnětu k dobrému, nýbrž byl toliko vydán vlivu modloslužebného stavu, zvyků a obyčejů, bylo velikým nebezpečím, odchýliti se od pravé zbožnosti a přijímati obyčejně jakož i způsoby myšlení pohanství. Z toho pocházející obavy a skutečné pozbývání svaté radosti podle pravého uctívání Boha, ztrpčovalo Davidovi život ve vyhnanství.« Deane.

ne rozi para a ve mně vy...
z této. O dal mu Achis Otázky. Sicelech, Jásinil David, *zabí, o m ale šli to ke, Geseraké. A hubil David.*

1. Které pochybující myšlenky se zmocnily Davida?
K čemu ho pudily? Jak daleko se zapomněl? 1.
Sam. 27, 1. 2. Pozn. 1. *29, 1-11 A tak ochromit dle*
2. K jakému úsudku jsme nuceni o tomto jeho poči-
nání si? Pozn. 2. *se u studnice v Gerzeel. J. tahla.*
3. Kdo se odebral s Davidem do Gát? Jak se choval,
Saul od té doby? O jakou ochranu a přízeň David
prosil Achisa? Jak Achis vyhověl této jeho žá-
dosti? V. 3-6. Pozn. 3. *o číma nymé jako Adél Bón*
4. Jak dlouho bydlil David se svými muži v zemi Fili-
stinských? Jak trávili svůj čas v Sicelechu? V. 7-12.
5. Jak se zachovala knížata Filistinských, když Achis
chtěl, aby David a jeho zástup se účastnil v boji
mezi Filistinskými a Izraelskými? Čemu tím za-
bránili? 1. Sam. 29, 1-11. Pozn. 4.
6. Co se zatím přihodilo v Sicelechu? 1. Sam. 30, 1-5.
7. Co chtěli rozezlení přívrženci Davidovi pak s ním
učiní? Ale co David tentokrát učinil, místo aby
jako někdy na mysli klesal? V. 6. *posílil se David*
8. Co si umínil se svými muži, když se prve Hospo-
dina tázal o radu? V. 7-10. *se se na ni'mi poráne*
9. Které neočekávané pomoci se jim při tom dostalo?
Jaký úspěch měl v tomto podniku proti nepříte-
lům? V. 11-20. *malerae míre Egyptského*
10. Jakým rozhodnutím dal najevo David svůj smysl
pro spravedlnost, která byla jemu vlastní? V. 21
až 25. *zabí, o m ale šli to ke*
11. V čem projevil nyní zvláštním způsobem svou ne-
zištnost? V. 26-31. *zabí, o m ale šli to ke*
12. Co čteme o průběhu hrozné bitvy mezi Izraelskými
a Filistinskými? Jakou při tom sešel smrti král
Saul? 1. Sam. 31, 1-6. *zabí, o m ale šli to ke*

13. Co učinili vítězové s těly, s tělem Saulovým a jeho synů? Co se stalo později s nimi? Co učinili obyvatelé Jábés na počest mrtvého krále? V. 7—13. Pozn. 5.
14. Jakým způsobem se David dověděl o této bitvě? Co dovedl ten posel vyprávěti? Jak přijímal David a jeho družina tuť zvěst? 2. Sam. 1, 1—12.
15. Co se stalo s tím poslem? Proč bylo s ním tak učiněno? V. 13—16.
16. Co pociťoval David, když se dověděl o smrti Saulově a Jonatově? V. 17. Pozn. 6.
17. Jak vyjádřil svou bolest nad losem obou? V. 18 až 27.

Poznámky.

1. »Pán neposlal Davida k Filistinským, aby u úhlavního nepřítele Izraele hledal ochranu. Právě tento národ konečně měl býti počítán k nejhorším nepřátelům, a přece se k nim utekl, aby v době svých těžkostí u nich hledal svou pomoc. Když ztratil všecku důvěru k Saulovi a k těm, kteří jemu sloužili, svěřil se milosti nepřítele svého lidu. David byl udatný vojevůdce a osvědčil se jako moudrý i úspěšný válečník; ale on přímo pracoval proti svému vlastnímu prospěchu, když šel k Filistinským. Bůh ho určil k tomu, aby v zemi Judské vztyčil jeho korouhev (neboli hlavní prapor válečný), a byl to jen nedostatek víry, který jej svedl, že bez rozkazu Hospodinova opustil ono místo, kde byl ustanoven konati svou povinnost.« »Patriarch«, str. 680, 681.

2. »Bůh byl zneuctěn nevěrou Davidovou. Filistinstí se báli Davida více nežli Saula a jeho vojska, a tím, že se svěřil ochraně Filistinských, prozradil jim slabost svého vlastního lidu. Tím způsobem dodal od-

vahy těmto neunavným nepřátelům Izraele. Mimo to vzbudil u svých bratří dojem, že šel k pohanům, aby sloužil jejich bohům. Tímto počínáním si dal podnět k tomu, že jeho pohnutky byly mylně vykládány a mnohým byla dána příčina k tomu, že měli proti němu předsudek. Lze říci, že byl sveden, činiti právě to, k čemu ho chtěl satan přiměti aby činil; neboť když hledal útočiště u Filistinských, způsobil tím veliké plešání u nepřátel Božích i vůbec jejich lidu. David neupustil od uctívání Boha, ani neustal ve své horlivosti pro jeho věc; ale on obětoval důvěru k němu za svou osobní bezpečnost a tak poskvřnil opravdovou i věrnou povahu mravní, kterou Bůh požaduje od svých služebníků.« Tamtéž, str. 681.

3. »V městě, které jim bylo úplně přenecháno, mohli uctívat Boha s větší svobodou, nežli kdyby byli bývali zůstali v Gát, kde pohanské obyčeje byly by se jim musily státi pramenem zlého a býti jim na obtíž.« Tamtéž, str. 681.

4. »Hospodin ve svém milosrdenství nepotrestal za tento pochybný krok svého služebníka tím, že by ho byl ponechal v jeho rozpacích a nesnázích, neboť ač David, když ztratil svou důvěru v božskou moc, (tím že tak) poklesl a uchýlil se od stezky přesné poctivosti, přece setrval v úmyslu svého srdce býti věren Bohu. Zatím co satan a jeho zástupové byli činni, chtějíce býti nápomocni nepřátelům Božím a Izraelským, strojením úkladů proti králi, kterého Bůh opustil, byli andělé Páně činni, aby Davida vyprostili z toho nebezpečí, do kterého upadl. Nebeští poslové přiměli knížata neboli přední vůdce Filistinských, aby se vyfasili s námitkou, že David se svými lidmi je při vojsku v nastávajícím boji.« Tamtéž, str. 702.

5. »Srdnatí mužové z Jábés Galad, kteří se rozpomínali na vysvobození svého města, jež vykonal Saul

za svých dřívějších a šťastnějších let, dali najevo svou vděčnost nyní tím, že mrtvoly (tělo Saulovo i jeho synů) sňali a postarali se o čestnější jich pohřbení. Tak šlechetný čin Saulův i jeho synů, vykonaný před čtyřiceti lety, stal se podnětem v této temné chvíli porážky a pohanění k vykonání pohřbu rukama osob soustrastných a soucitných.« Tamtéž, str. 692.

6. »Davidova bolest nad smrtí Saulovou byla opravdová i hluboká a ukázala velikou ušlechtilost duchovní, jeho opravdu šlechetnou povahu. On neplesal nad pádem svého nepřítele. Překážka, která jemu zatarasovala cestu k trůnu nad Izraelem, byla nyní odklizena, ale on se z toho netěšil. Smrt vyhladila vzpomínku na nedůvěru i ukrutnost Saulovu a on již na tyto vlastnosti nemyslí v tomto ději než na to, co bylo šlechetné a královské. Jméno Saulovo bylo ve spojení s jménem Jonatcovým, jehož přátelství bylo tak věrné a nesobecké.« Tamtéž, str. 707, 708.

— 000 —

7. Úkol. — 19. května. Zač. sob. 19.43.

David byl povolán na trůn.

2. Sam. 2 až 5. kapitola 1—5. verš.

Úvod.

»V třiceti letech byl David, když počal královati.« 2. Sam. 5, 4. »Smlouva Davidova učiněna s Achisem, ač jen podle jména trvala, neblaze umenšila dočasně vliv Davidův na jeho rodáky. Prve tedy, nežli směl nějaké další kroky podniknouti, musil hledět získati si dřívější oblíbenost.« Geikie.

Otázky.

1. Který pokyn dostal David po smrti Saulově a jakým způsobem? Kdo se odebral s ním do Hebronu? Nad kolika pokoleními byl David nejprve pomazán na krále? 2. Sam. 2, 1—4. 10. (posl. část).
2. Jaké poselství poslal v té době k obyvatelům Jábes? V. 5—7.
3. Jaká těžkost povstala nyní, a skrze koho byla způsobena? Za to kterých pokolení se to týká? Jak dlouho přes to však trval pokoj? V. 8—10, první část. Pozn. 1.
4. K čemu však potom vedlo to nepřátelství mezi Izbozetem a Davidem? Jaký byl konec této rozmišky? V. 12—17.
5. Jaký měla výsledek ta dlouhá rozepře mezi domem Saulovým a Davidovým? 2. Sam. 3, 1.
6. Co učinil Abner, když se nepohodl s Izbozetem? V. 12. Pozn. 2.
7. Jak hleděl způsobiti toto odtržení se? V. 17. 18.
8. Oč ještě mimo to usiloval Abner, aby veškerého Izraele přivedl pod žezlo Davidovo? V. 19—21.
9. Co se stalo, když Joáb, vrchní vůdce vojska Davidova, se navracel z válečného tažení do Hebronu? V. 22. 23.
10. Jak se choval Joáb proti Abnerovi a proti vyjednávání Davidovu s ním? V. 24. 25.
11. Jak postupoval Joáb nyní sám od sebe proti Abnerovi? Čeho dokonce nebál se učiniti? V. 26. 27.
12. Jak přijal David oznámení o tomto činu Joábovu? Oč se snažil přede vším lidem? V. 28. 29. 31—35.
13. Jaké stanovisko k tomu zaujal lid? Co projevil král zjevně před svými služebníky? V. 36—39. Pozn. 3.

14. Jak se pověst o smrti Abnera dotkla Izbozeta, krále Izraelského i jeho lidu? Co se jemu přihodilo brzo potom? 2. Sam. 4, 1—8.
15. Jaká byla odplata těch vražedníků Izbozetových? V. 9—12. Pozn. 4.
16. Co se nyní uskutečňovalo? 2. Sam. 5, 1.
17. Co uznávali starší Izraelští? Co podle toho učinili? V. 2 3. Pozn. 5.
18. Kolik let bylo Davidovi při jeho nastoupení vlády? Jak dlouho kraloval v Hebronu? Jak dlouho v Jerusalemě? V. 4. 5. (srovnej kap. 2, 11.).

Poznámky.

1. »Izbozet byl jen slabý a neschopný zástupce domu Saulova, kdežto David byl mnohem schopnější nésti odpovědnosti panování. Abner, jako hlavní nástroj při povýšení Izbozeta ke královské moci, byl vrchním velitelem ve vojsku Saulovu i byl vynikajícím mužem v Izraeli. Abner věděl, že David byl určen od Hospodina pro trůn Izraelských; ale když ho tak dlouho uštvával a pronásledoval, chtěl nyní uznati, že se má podařiti synovi Jesseovu (Izaiovu), dosíci království, nad kterým Saul panoval.« »Patriarch.«, str. 712.

2. »Konečně zrada dala příčinu ku pádu toho trůnu, který vzbuzoval zlé a tížádstivost. Abner, který se rozhněval na slaběšského a neschopného Izbozeta, přešel k Davidovi s nabídkou, že jemu přivede všechna pokolení Izraelských. Jeho návrh byl přijat od krále, který ho s velikou poctou propustil, aby vykonal své úmysly.« Tamtéž, str. 713.

3. Tím, že David šlechetně si vážil tohoto muže, který byl kdysi jeho zavilým nepřítelem, to získalo jemu důvěru i obdiv všeho Izraele. V soukromém však kruhu svých důvěrnějších rádců a sprovázejících mluvil král

o zločinu, uznávaje svou nemožnost, že ty vražedníky nemůže potrestati, jak by si přál, ponechávaje to spravedlnosti Boží.« Tamtéž, str. 714.

4. »David, jehož trůn Bůh sám utvrzoval a kteréhož Bůh vysvobodil od jeho protivníků, nestál o pomoc nějakou zradou, aby upevnil svou moc.« »Patriarch.«, str. 715.

5. »Přišli všichni starší v Izraeli ke králi do Hebronu. A král David učinil s nimi smlouvu v Hebronu před Hospodinem! Tak prozřetelností Boží byla způsobena cesta k trůnu Božímu. On nehověl žádné osobní ctižádosti, neboť nehledal té cti, jaké se jemu dostalo. Změna v pocitech lidu byla veliká a naprostá. Převrat postupoval klidně a šlechetně, jak se slušelo na veliké dílo, které konali.« Tamtéž, str. 715.

—000—

8. Úkol. — 26. května. Zač. sob. 19.52.

Panování Davidovo.

2. Sam. 5, 6—25; 6; 7; 9; 10.

Úvod.

»David byl oblečen v roucho královské. Velekněz vylil svatý olej na jeho hlavu — neboť pomazání skrze Samuele bylo prorocké znázornění, co se mělo státi při posvěcení krále. Nastala doba, a David svatými obřady byl posvěcen k své činnosti jako zástupce Boží. Byla mu dána berla královská. Byla napsána smlouva jeho spravedlivého panování, a lid složil slib věrnosti. Na hlavu jeho vložena byla koruna královská, a tak byl korunován. Izrael měl krále od Boha ustanoveného. On, který trpělivě čekal na Pána, viděl, jak zaslíbení Páně se splnilo.« »Patriarchové«, str. 716.

Otázky.

1. Jaký byl první skutek Davidův, když se stal králem Izraelským? Sam. 5, 6—9. Pozn. 1.
2. Co se praví dále o jeho zkušenosti? Jak se k němu choval král Týrský? Co poznal David o svém panování nad Izraelem? V. 10—12.
3. Jaké nebezpečí nastalo mladému království? Jaké bylo útočiště Davidovo? Co to značilo pro obě bitvy s Filistinskými? V. 17—25; 1. Par. 14, 16. 17.
4. Jak hleděl David uvést ve skutek úmysl lásky? 2. Sam. 6, 1. 2.
5. Vylič krátce převezení truhly smlouvy! V. 3—5.
6. Jaký soud vykonal Bůh cestou? V. 6. 7.
7. Jak to působilo na Davida? V. 8—10. Pozn. 2.
8. Jakou zprávu uslyšel o tři měsíce později? K čemu jej to přimělo? V. 12.
9. Jak se líčí toto druhé převezení? V. 13—15. 17—19.
10. Jak jindy David mluvil o svém přání druhém? 2. Sam. 7, 1. 2. Pozn. 3.
11. Jak se Nátan choval k jeho úmyslu? V. 3. Pozn. 4.
12. Jaké poselství oznámil Bůh Davidovi skrze proka? V. 4—17.
13. Kam se obrátil David, když slyšel slova Nátanova? V jakém duchu přijal slova toho, jenž křížil jeho úmysly? V. 18—29.
14. Jakého však ducha zjevují mnozí v takových případech? Pozn. 5.
15. Proč David vítězil nad všemi nepřáteli? 2. Sam. 8, 6. konec.
16. Jaké přátelství osvědčil David k domu Saulovu? 2. Sam. 9.
17. Jak posléze rozšířilo se jeho království? 1. Mojž. 15, 18. Pozn. 6.

Poznámky.

1: »Jakmile dosedl David na trůn Izraele, pomýšlel na vhodnější hlavní město pro svou říši. Jako budoucí středisko svého království volil místo, asi pět hodin vzdálené od Hebronu. Než Jozue převedl Izraele přes Jordán, jmenovalo se toto místo Sálem. Blízko tohoto místa osvědčil Abraham svou věrnost Bohu. Osmset let před korunováním Davida byl to domov Melchisedecha, kněze Nejvyššího

Aby toto místo získali, musili Hebrejští zahnat zbytek Kananejských, kteří na hoře Sion a Moria byli opevněni. Tato opevnění nazvána byla Jebuz a jejich obyvatelé Jebuzejští. Po staletí bylo Jebuz pokládáno za nedobytné. Ale bylo od Hebreů obleženo a dobyto za velení Joába, který v odměnu za svou statečnost byl jmenován vrchním velitelem vojska Izraelského. Jebuz stalo se hlavním městem země a jeho pohanské jméno změněno bylo v Jerusalem.« »Patriarchové«, str. 717.

2. »David a jeho lid shromáždili se k vykonání svatého díla a účastnili se toho radostným a ochotným srdcem; Pán však nemohl jejich službu přijmouti, jelikož nebyla vykonána ve shodě s jeho přikázáním . . .

Boží pokárání vykonalo své dílo při Davidovi. Svatost zákona Božího a nutnost dokonalé poslušnosti k němu pochopil, jako nikdy dříve. Tamtéž, str. 720.

3. »Stánek, který postavil Mojžíš, se vším, co náleželo ke službě ve svatyni, kromě truhly smlouvy, byl ještě v Gabaon. David zamýšlel učiniti Jerusalem náboženským střediskem národa. Sobě postavil palác a cítil, že to není správné, aby truhla smlouvy zůstávala ve stánku.« Tamtéž, str. 725.

4. Ale Nátan, ačkoli byl zbožný, nemluvil v tomto případě podle příkazu Božího, nýbrž podle svého vlastního úsudku. Naše myšlenky, ačkoli pocházejí z pravé

pobožnosti, nejsou často zároveň myšlenkami Božími. Proto jest velice důležité naučení, které si z toho můžeme vzíti: Při veškeré opravdovosti a zbožnosti nesmíme se domnívati, že naše dojmy shodují se vždy s vůlí Boží, nýbrž musíme je vždy zkoušeti Písmem svatým.« (Edersheim.)

5. »Mnozí, místo aby se vděčně podrobili Božímu zřízení, odvracejí se, jako by byli zanedbáváni a zavrženi, a domnívají se, že nemusí činiti nic, jelikož nemohou činiti, co by rádi chtěli. Dvojnásobnou silou zůstávají mnozí při odpovědnostech, které nemohou zastávat, a marně se snaží vyplniti úlohu, k níž jsou neschopni, a co by mohli vykonati zůstává zanedbáno.« Patr s. 727.

6. »Království Izraelské rozšířilo se podle zaslíbení daného Abrahamovi a později opětovaného Mojžíšovi: »Semeni tvému dal jsem zemi tuto, od řeky Egyptské až do řeky té veliké, řeky Eufrates.« Izrael byl mocný od sousedních národů ctěný národ, jehož se báli. Moc Davidova v jeho království byla veliká. Nad náklonnostmi a věrností svého lidu vládl jako málokterý kníže všech dob. On ctíl Boha a Bůh uctil jej.« Tamtéž s. 730.

—000—

9. Úkol. 2. června. Zač. sob. 20.01.

Davidův hřích a pokání.

2. Sam. 11, 12, 1—25. Žalm 32 a 51.

Úvod.

Davidovi bylo asi 50 let. »V době největší své vítězoslávy octl se David v největším nebezpečí a zakusil nejponiženější porážku.« Patr. s. 730.

Otázky.

1. Které přikázání již dlouho přestupoval David jako král? 5. Mojž. 17, 17; 2. Sam. 3, 2—5; 5, 13. Pozn. 1.
2. Jakého hříchu těžkého se posléze dopustil? 2. Sam. 11, 2—5; 2. Mojž. 20, 14.
3. Jaký trest byl za takový hřích? 3. Mojž. 20, 10.
4. Jak hleděl David skrýti svůj hanebný čin? 2. Sam. 11, 6—13.
5. K čemu se rozhodl, když se mu nepodařilo přiměti Uriáše, aby šel k své ženě? V. 14, 15.
6. Jak provedl Joáb poručení Davidovo? Jak zněly zprávy obou? V. 16—25.
7. Co učinil David, když pominul smutek nad Uriášem? V. 27a. Pozn. 2.
8. Jak Bůh na to pohlížel? V. 27b. Pozn. 3.
9. Jaké podobenství mu jednoho dne oznámil prorok Nátan? 2. Sam. 12, 1—4. Pozn. 4.
10. Jaký rozsudek vyslovil David sám nad sebou, nemaje toho tušení? V. 5, 6; 2. Mojž. 22, 1.
11. Jakou obžalobu těžkou řekl potom Nátan? 2. Sam. 12, 7—12.
12. Jaké vyznání učinil David, neomlouvaje svůj čin? Jaké ubezpečení dal mu Nátan? V. 13, 14.
13. Co si David svým hříchem způsobil? V. 10—14. Pozn. 5.
14. Co svědčilo o jeho pravé lítosti? Ž. 51, 3. 4. 7. 10. 14. 17.
15. Jaké naučení můžeme si vzíti z tohoto příběhu Davidova? Pozn. 6.

Poznámky.

1. »Lichocení a nebezpečná dráždění jeho moci a blahobytu na něho působila. Také styk se sousedními národy naň špatně působil. Podle zvyků vladařů na východě, nebyly odsuzovány zločiny králů, jichž se ne-

směli dopustiti poddaní. Kníže nebyl tak obmezen, jako poddaní. Všecko to sloužilo k tomu, aby rozum Davidův zkalen byl k (poznání) velikosti hříchu.« Patriarchové str. 731.

2. »On, jehož něžné svědomí a cit pro čest mu nedovolily v nebezpečí života vztáhnouti ruku na pomazaného Páně, tak padl, že svému nejvěrnějšímu a nejudaatnějšímu bojovníku připravil hanu a zabil jej v naději, že klidně bude moci snášeti odměnu za hřích.« Tamtéž s. 734.

3. »Hřích Davidův proti Betsabé byl časem znám, a byl v podezření, že zosnoval smrt Uriáše. Pán byl zneuctěn. Obdařil Davida přízní i ctí, ale hřích Davidův znelvořil povahu Boží a pohanil jeho jméno. Přispěl k tomu, že měřítko pobožnosti v Izraeli bylo sníženo a v mysli mnohých ochábl odpor proti hříchu; ti pak, kteří se Boha nebáli a Jej nemilovali, ve svých přestoupeních byli posíleni.« Tamtéž s. 734.

4. »Málokterému vládcí mohlo býti oznámeno takovéto poselství, aniž by v nebezpečí života byl ten, kdo je přinesl. Nátan oznámil rozsudek Boží s takovou moudrostí nebeskou, že vzbudil soucit králův a svými rty vynesl rozsudek sám nad sebou. Obrátě se k Davidovi jako k strážci práv lidu od Boha ustanovenému, vyprávěl prorok příběh o nepravu a útisku, který žádal dosti učinění.« Tamtéž s. 735.

5. »V Davidovi nastala veliká změna. Vědomím svého hříchu a jeho velikými následky byl duchovně zlomen. U všech svých poddaných cítil se velice ponížen. Jeho vliv ochábl. Do té doby se soudilo, že jeho blaho záleží na jeho svědomité poslušnosti přikázání Božích. Ale poddaní, kteří znali jeho hřích, musili se cítiti svobodnější ke hřešení. Jeho moc ve vlastní rodině, jeho nárok na úctu a poslušnost svých synů, byly oslabeny. Pocit jeho viny jej umlčel, měli souditi hřích;

jeho rámě oslabeno bylo ve všelikých skutcích spravedlnosti v jeho domě. Jeho špatný příklad působil na jeho sysy, a Bůh nechtěl zasáhnouti, aby odvrátil následky. Nechal vše jíti přirozenou cestou a tak byl David citelně potrestán.« Tamtéž s. 738.

6. »Hned po vyznání jeho (Davidova) hříchu, aniž by mezi vyznáním a ujištěním bylo nějakého prodlení, řekl Nátan: »Tentýž Hospodin přenesl hřích tvůj.

Pokání činící duše, odhodlej se věřiti, že tvé hříchy jsou ti hned odpuštěny! Je ti třeba vzchopiti se k vyznání, a zakusíš, že proudem lásky Otcovy budeš přemožena. Jakmile se tvých rtů splynou slova lítosti, okusíš lásku, která nenávidí hřích, ale nikdy neustává toužiti po ztraceném synu.« (Meyer.)

—○○○—

10. Úkol. — 9. června. Zač. sob. 20.08.

Vzpoura Absolonova.

2. Sam. 13, 23—39; 14—19, 1—8.

Úvod.

Asi za deset let po hříchu a lítosti Davidově. »Ovečku také tu zaplatí čtvernásobně, takový rozsudek — nevědomky — vyslovil David sám nad sebou, když slyšel podobenství proroka Nátana, a podle svého soudu měl býti souzen. Čtyři jeho synové musili padnouti, a ztráta každého z nich měl býti následek hříchu jejich otce.« Patriar. 742.

Otázky.

1. Jak Davidův syn Absolon hledal příležitost, aby mohl usmrtiti Amnona, svého bratra staršího? Jak provedl své předsevzetí? S jakým úspěchem? Ja-

- kou zprávu o tom dostal David? Jak byl potěšen? 2. Sam. 13, 23–35. Pozn. 1.
- 2. Kam utekl Absolon? Co učinil David? V. 36–39.
- 3. Co si usmyslil Joáb, aby přiměl krále ke svolení, by se Absolon mohl vrátiti? 2. Sam. 14, 1–3.
- 4. Co pravila vdova Davidovi, navedena od Joába? Jak se přimlouvala za Absolona? V. 4–17.
- 5. Co však David poznal? V. 18–20.
- 6. Jak se choval k Absolonovi, když se vrátil do Jerusalema? Co se praví o Absolonovi? Co vedlo k tomu, že král později přijal Absolona? V. 24–33. Pozn. 2.
- 7. Jakým nevděkem odměnil se Absolon, když dosáhl opět cli? Které okolnosti mu byly příznivé? 2. Sam. 15, 1–6.
- 8. Jak daleko dospěl Absolon ve svém zrádčovství? V. 7–12.
- 9. K čemu se král rozhodl, když o tom uslyšel? Kdo utekl s ním? V. 13–23.
- 10. Proč rozkázal odnésti truhlu smlouvy do Jerusalema? V. 24–29.
- 11. Jak vyšel David se svými přívrženci z města? Jak věrní mužové královští byli ochotni zmařiti radu Achitofelovu? V. 30–37. Pozn. 3.
- 12. Jaké dvě rozdílné zkušenosti učinil David cestou? 2. Sam. 16, 1–14.
- 13. Jak Chusai choval se k Absolonovi, když přišel do Jerusalema? Jak zmařil radu Achitofelovu? V. 15 až 19; 17, 1–14. Pozn. 4.
- 14. Jak se o tom dověděl David? Jak byli zachováni poslové při životu? V. 15–21.
- 15. Kam utekl David se svými? Co učinil Achitofel, když viděl, že se nestalo podle jeho lstivé rady? Proč? V. 22–24.

16. Jaké přípravy učinil nyní David k boji? 2. Sam. 18, 1—5. Pozn. 5.
17. Kde se stala bitva? Jaký byl průběh? Jak se vedlo Absolonovi? V. 6—17.
18. Jaké poselství přinesli králi dva běžci? V. 19—32.
19. Jak David přijal zvěst o smrti Absolonově? 2. Sam. 19, 1.
20. Jak způsobil jeho zármutek na lid? Co Joáb radil králi? Co on potom učinil? 2. Sam. 19, 2-9. Pozn. 6.

Poznámky.

1. Amnon byl nejstarší ze synů Davidových. Matka Absolonova jmenovala se Maacha. 2. Sam. 3, 2, 3. »David zanedbal potrestati zločin Amnonův, a pro nevěrnost královu a otcovu i pro nekajicnost synovu nechal Bůh vše jíti přirozenou cestou a nezbránil Absolonovi. Zanedbají-li rodičové nebo vládcové povinnost, potrestati nespravedlnost, vykoná to potom Bůh. Nástroje zlého ponechá do určité míry, tak se utvoří různé okolnosti, kterými jest hřích potrestán.« Patriarch. 743.

2. »Absolon směl se vrátiti do Jerusalema, ale nikoli ukázati se ve dvoře, nebo potkati svého otce. David začal poznávati špatné působení své shovívavosti k svým synům, a jakkoli něžně miloval tohoto krásného a nadaného syna, uznal za nutné k naučení Absolonovu, jakož i všeho lidu, aby osvědčil odpor k takovéto nepravosti.« Tamtéž, str. 744.

3. »Odpadnutí Achitofele, nejzdatnějšího a nejchytřejšího z politických vůdců, stalo se z pomsty pro pohanění jeho rodiny, skrze bezpráví, učiněné jeho neteří Betsabé . . . Když král přišel na vrch hory, sklonil se v modlitbách a břímě své duše uvrhl na Pána, když jej pokorně prosil o milosrdenství. Jeho modlitba zdála se

býti hned vyslyšena. Chusai Architský, moudrý a zdatný rádce, který se Davidovi osvědčil jako věrný přítel, přišel k němu s roztrženým rouchem a hlavou prstí posypanou, aby sdílel osud trůnu zbaveného a uprchlého krále. Jako Božským osvícením poznal David, že tento upřímný a věrný muž byl ten, jež potřeboval, aby k jeho prospěchu byl v hlavním městě. Na přání Davidovo vrátil se Chusai do Jerusalema, aby své služby nabídl Absolonovi a zmařil lstivou radu Achitofelovu.« Tamtéž s. 751.

4. Chusai dal návrh, který se líbil povaze, toužící po moci.« 756. Oddálení, přijaté radou Chusaiho, poskytlo Davidovi možnost, aby se připravil k boji.

5. Starost králova, která dávala najevo, že Absolon jest mu dražší, než jeho království, ba dražší, než poddaní jeho trůnu, povzbudila ještě horlivost proti němu.« 759.

6. »Ačkoli to byla pro poníženého krále výtka přímá a tvrdá, David ji pocítil. Věda, že vojevůdce má pravdu, šel k bráně a když mimo něho šlo udatné vojsko, pozdravil je povzbuzujícími a pochvalnými slovy.« 761.

—○○○—

11. Útok — 16. června. Zač. sob. 20.12.

Davidova poslední leť.

1. Par. 21; 28; 29, 1—22; 1. Král 1.

Úvod.

Davidovi bylo asi 70 let když zemřel. »Odpadnutí Absolona nepřineslo říši pokoj. Veliká část národa zúčastnila se povstání a nechtěla, aby se David vrátil do

hlavního města a ujal se vlády, aniž by od pokolení (kmenů) byl pozván. Po zmatku, který nastal po svržení Absolona, nepočínal si lid tak přímo a rychle, aby krále povolal zpět, a když se posléze Juda rozhodl, povolati Davida zpět, vznikla závist v ostatních pokoleních a nastala profirevoluce. Byla však brzo potlačena a Izraeli navrácen byl pokoj.« Patr. s. 762.

Otázky.

1. Co dalo podnět Davidovi, aby sečtl Izraele? 1. Par. 21, 1. Pozn. 1.
2. Co mělo krále od toho zdržeti? V. 2—6.
2. Jak Pán pohlížel na sečtení lidu? Co David poznal? V. 7. 8.
4. Z kterých tří trestů měl voliti? V. 9—12.
5. Pro který se rozhodl? Proč? V. 13.
6. Co se potom stalo příčinou jeho hříchu? V. 14. Pozn. 2.
7. Jak Jerusalem uchován byl od zkázy? Jaké vyznání učinil David? V. 15—17.
8. Jaké poučení dáno bylo Davidovi? Jak to vykonal? V. 18—30.
9. Jak se tehdy vedlo Davidovi? 1. Král. 1, 1.
10. Co se ještě osnovalo proti Davidovi? Kdo v tom byl nápomocen? V. 5—7. Pozn. 3.
11. Kdo pomohl zmařiti úmysl? Jak bylo rozhodnuto o následnictví trůnu? Co učinil David? V. 8—32.
12. Co nařídil David k ustanovení Šalomouna za krále? Kdo jej pomazal? Jak se k tomu všemu choval lid? V. 33—40.
13. Jak spiklenci dověděli se o ustanovení Šalomouna za krále? Jak Adoniáš hleděl se zachrániti? Co tím dosáhl? V. 41—53. Pozn. 4.

14. Co učinil David naposledy? O čem zvláště mluvil ke shromážděným? 1. Par. 28, 1—10. Pozn. 5.
15. Jaké přípravy učinil již David ke stavbě chrámu? V. 11—19; 29, 1—9.
16. Co odevzdal svému synu Šalomounovi? Jak povzbudil mladého krále? 1. Par. 28, 11. 12. 20. 21.
17. Co oznámil shromážděným? Co sám připravil ke stavbě chrámu Božímu? 1. Par. 29, 1—5.
18. K čemu vyzval David přítomné? V. 5 konec.
19. Jak se k tomu chovala knížata a lid? V. 6—9a.
20. K čemu tím povzbudili starého krále? Co potom obětovali? Co učinili po druhé? V. 9b—22.
21. Co se v této knize praví krátce o Šalomounovi? Kterou zprávou o Davidovi končí? V. 23—28.
22. Co nyní můžeme říci o zásluhách Davidových? Pozn. 6.

Poznámky.

1. »Maje v úmyslu podmaniti si cizí národy, rozhodl se David, rozmnožiti své vojsko, podmaniti vojenské službě všechny schopné muže. K tomu bylo třeba sčísti lid. K tomuto činu přiměly krále pýcha a ctižádost. Sečtení lidu musilo ukázati rozdíl říše, jak byla nepatrná, když David nastoupil na trůn, a její rozmach a blahobyť za jeho panování. To musilo vésti k tomu, že veliká sebedůvěra krále i lidu byla ještě posílena. Písmo svaté praví: »Satan pak povstal proti Izraelovi a ponukl Davida, aby sečtl lid Izraelský.« Blaho Izraele záleželo více na požehnání Božím, než na zdatnosti krále nebo síle vojska. Byla-li rozmnožena vojenská moc říše, musilo to u sousedních národů vzbuditi domnění, že Izrael spoléhá na svá vojska a nikoli na pomoc Hospodinu.« Patr. 763.

2. »Sečtení vzbudilo v lidu nespokojenost; přece však si libovali v hříchu, který Davida přiměl k tomuto činu. Jako Pán skrze hříchy Absolonovy navštívil svými soudy Davida, tak skrze poklesek Davidův trestal hříchy Izraele.« Tamtéž s. 764.

3. »Zachoval-li si jeho duch bystrost a sílu, přece stáří a touha po odpočinku zeslabovaly jeho rozumnost pro to, co se dalo v říši, a v blízkosti trůnu znovu nastala vzpoura. Opět se ukázalo ovoce otcovské shovívavosti Davidovy.« Str. 765.

4. »Spiknutí bylo potlačeno. Hlavní jeho vůdcové zasloužili trest smrti. Život Abiátarův byl ušetřen z úcty k jeho úřadu a k jeho dřívější věrnosti králi; byl však svého úřadu velekněžského zbaven a místo něho ustanoven Sádoch. Joáb a Adoniáš byli na nějakou dobu ušetřeni, ale po smrti Davidově zakusili trest za svůj zločin. Vykonáním rozsudku na synu Davidovu dokonán byl čtyřnásobný soud, který svědčil o nenávisti Boží proti hříchu otcovu.« Str. 766.

5. »Když král viděl, že jeho konec jest blízký, shromáždil kolem sebe knížata Izraelská a přednější lidu ze všech končin říše, aby přijali tento odkaz. Chtěl jim odevzdati svou závěť a zabezpečiti si jejich spolupůsobení i přispění ve velikém díle, které mělo býti dokonáno. Jelikož byl tělesně sláb, neočekávali, že by při tomto odevzdání byl osobně přítomen; ale Duch Boží sestoupil na něho a s neobyčejnou horlivostí a mocí byl s to, mluvití naposledy k lidu.« Tamtéž.

6. »On pomohl lidu svému k sjednocenosti, která se osvědčila k jeho vlastnímu prospěchu. Za jeho vlády těšil se sjednocený Izrael bezpečnosti, při níž mohl vzrůstat a šířiti se. V jeho době byla pravá zbožnost ctěna a pokládána za podmínku všelikého blahobytu.

Při tom se vydatně použilo zdrojů země a věnovala se pozornost i umění, což přispívalo k usnadnění a ke zvelebení života. Tak dosáhl Izrael vlivného místa mezi národy země... Život Davidův ukazuje, že důvěřovati Bohu jest mocnější hrad, a jeho poddaní sami zakusili, že věrnost ku Pánu jest zdroj blahobytu pro lid, neboť Nejvyšší bojoval za ně jen tehdy, když se Jej přidrželi. David sám podle toho osvědčil se nejen jako vojevůdce nebo zmocněnec, nýbrž jen jako král od Boha vládnoucí, to jest jako kníže, který se nechá od Boha vésti a řídit, který nečiní tvrdě podle svých vlastních názorů, nýbrž ve všem nechá se řídit proroky nebo vnuknutím Ducha Božího. A jelikož lid znal toto nadobyčejné vedení, pohlížel na něho s úctou jako na pomazaného Páně, byv svědomilě a rád poslušen. Toto vědomí však vzbuzovalo zároveň v poddaných pocit, že jsou účastníky slávy svého vládce a dozrávalo v nich hrdé přesvědčení, že jejich kníže jest nejen zástupcem Božím, ale oni sami že jsou lidem Nejvyššího... Takové výše dospěl Izrael za vlády Davidovy.« Deane.

12. Úkol. — 23. června. Zač. sob. 20.13.

Davidova povaha a smýšlení.

Úvod.

»Davidův život jest mocným svědectvím, jaké nebezpečí vyplývá z moci, bohatství a světské slávy, z věcí, kterých lidé jsou tak žádostiví.« Patr. s. 762.

Olázky.

1. Jaké naučení můžeme si vzít z života Davidova jako pastýře? 1. Sam. 16, 11—13; 17, 34—36. Pozn. 1.
2. Které jeho zkušenosti svědčí o udatnosti? 1. Sam. 17, 34—37, 40—51; 26, 6. 7.
3. Při které příležitosti zjevil křesťanské smýšlení v zacházení s nepřáteli? 1. Sam. 24, 4. 5; 26, 8—12; 2. Sam. 3, 6. 31—39.
4. Co se praví o jeho věrném přátelství? 1. Sam. 18, 1; 20, 41. 42; 2. Sam. 1, 12. 17—27.
5. Jak David vyjadřuje své přání, očekávat trpělivě na Pána? Žalm 37, 7; 40, 1—4.
6. Jak David vyrozumíval řízení Božímu? Sam. 16, 13; 24, 9. 10; Ž. 37, 34. Pozn. 2.
7. Jak se choval, když pro hřích zasloužil potrestání? 2. Sam. 12, 13a; Ž. 51, 1—5.
8. Co činil, byl-li si vědom hříchu? Ž. 32, 5.
9. Jak velice toužil po společenství s Bohem? Ž. 42, 1—4.
10. Kterými slovy v žalmech vyjadřuje David spokojenost, kterou nacházel v modlitbě a obecenství s Pánem? Ž. 63, 1—4.
11. Jak uznává cenu uvažování slova Božího a jeho skutků? Ž. 1, 2; 77, 12. 13; 139, 17. 18.
12. Jak nás může povzbudit vzpomínka na jeho život, složili svou naději v milost Boží, jestliže jsme zhřešili? Ž. 51, 7—16. 18. 19. Pozn. 4.
13. Jaký příklad víry dává David ku přemožení všech nepřátel? 1. Sam. 17, 47; Ž. 34—7.
14. Jak se osvědčila jeho víra i v těžkých dobách? 1. Sam. 30, 6. Pozn. 4.
15. Kterými slovy poukazuje na nutnost opravdové lásky mezi bratřími? Ž. 133.

16. Jak písně Davidovy působily na lidské pokolení? Pozn. 5.
17. Jak zní úsudek Boží o věrnosti Davidově a jeho veliké lítosti v životě? 1. Král. 15, 5. Pozn. 6.

Poznámky.

1. »Bůh dal Davidovi naučení víry. Jako Mojžíš vychován byl pro svou úlohu, tak připravil Pán syna Jese, aby byl vůdcem jeho lidu vyvoleného. V ostražitosti nad svým stádcem poznal péči, jakou má veliký Pastýř o stádece pastvy své. Patriarchové s. 654.

»Jako před svým obrácením vrátil se mladý pastýř do hor, pásal a opatroval svá stáda tak něžně jako dříve. Ale s novým nadšením pěl písně a hrál na svou harfu. Před ním prostírala se krajina oplývající různými krásami... V dálce stírnělo vzhůru pohoří Moabské a nad ním všude klenula se modrá obloha nebeská. A za tím vším byl Bůh. Nemohl jej viděti, ale jeho díla byla plná chval... V uvažování o Bohu a o jeho síle rozvíjely se a silily schopnosti Davidova rozumu i srdce pro dílo v jeho pozdějších letech. Denně byl v úzkém společenství s Bohem. Jeho duch pronikal vždy dále. Kdo může oceniti ovoce oněch let práce a dlení mezi prostými pahorky?« Tamtéž, str. 651.

2. »Velikou ctí, která se Davidovi dostala, nezpyšněl. Ačkoli zaujímal vysoké postavení, pokračoval klidně ve své práci a pokojně čekal, až úmysly Boží skuteční se podle Jeho způsobu a v Jeho době.« Tamtéž, s. 651.

3. »Mnozí reptali nad tím, což nazývali nespravedlností od Boha, že ušetřil Davida, jehož hřích byl tak veliký, kdežto Saula zavrhl pro věci, které se jim zdály mnohem nepatrnější. Avšak David se pokořil a vyznal

svůj hřích, kdežto Saul pohrdl kázní a jeho srdce zatvrdilo se v nekajicnosti.

Toto místo v dějinách života Davidova jest velice významné pro kajícího hříšníka. Je to nejvýznačnější vyličení bojů a pokušení v dějinách lidstva, pravé lítosti k Bohu a víry v našeho Pána Ježíše Krista. Ve všech stoletích osvědčilo se jako zdroj povzbuzení pro duše, které upadly do hříchu a zápasí pod tíhou svých vin. Tisíce dítek Božích, které byly zlákány hříchem a chtěly si zoufat, vzpomínají si, jak Bůh přijal opravdovou lítost a vyznání Davidovo, ačkoliv za přestoupení musil trpěti, a také ony se vzchopily, aby činily pakání a znovu se pokusily choditi cestou přikázání Božích.« Tamtéž s. 740.

4. »David, místo aby se v této hodině největšího útlisku ve svých myšlenkách zabýval těmito trapnými okolnostmi, opravdově se modlil k Bohu o pomoc. On nepohlížel na svůj minulý život. V čem jej Pán kdy opustil? Když si připomenul mnohé důkazy milosti Boží, byla jeho duše občerstvena.« Tamtéž, str. 704.

5. »Z žalmů Davidových vyznačují mnohé zkušenosti od velikého poznání viny i odsouzení sebe, až k nejvznešenější víře a k nejužšímu spojení s Bohem.« Tamtéž s. 770.

Do kterýchkoli národů proniklo slovo Boží, žalmy Davidovy měly vždy povznášející a utěšující vliv na srdce i život lidí. I nyní ještě v mnohých zemích jsou vzorem chvalozpěvů a sílí u víře v konečné vítězství království Božího. Svými svědectvími o nezkalené věrnosti k Bohu a úplném oddání se do jeho vůle, jakož i o bojích, pokušeních i vítězstvích synů lidských, jsou ustavičným zdrojem blaha pro svět.

6. »Veliká jsou zaslíbení, daná Davidovi a jeho do-

mu; jsou to zaslíbení přesahující časnost a celého splnění dojdou v Kristu. Dán prohlásil :

»Přisáhl jsem Davidovi, služebníkovi svému... buď s ním stále ruka má, i ramenem svým posilovati ho budu... Nadto pravda má a milosrdenství mé s ním bude a ve jménu mém vyvýšen bude roh jeho. A vložím na moře ruku jeho a na řeky pravici jeho. On volaje ke mně, dí : Ty jsi otec můj, Bůh silný můj a skála spasení mého. Já také za prvorozeného vystavím jej, za vyššího králů zemských. Na věky zachovám jemu milosrdenství své a smlouva má s ním stálá bude.« Ž. 89, 4—29.

»Veliký byl poklesek Davidův, ale veliká byla jeho lítost, vroucí jeho láska a silná jeho víra. Bylo mu mnoho odpuštěno, proto také mnoho miloval.« Patr. s. 754, 770.

—○○○—

13. Úkol. — 30. června. Zač. sob. 20.13.

Žalm Davidův — uznání moci a moudrosti Boží.

Žalm 19.

Úvod.

»Když David pozoroval dokonalost svého Stvořitele, otevřelo se jeho duši větší poznání o Bohu. Temné předměty byly ozářeny, těžkosti vysvětleny, zdánlivé rozpory vyrovnány a každý paprsek světla vzbuzoval nový údiv a sladší chvalozpěv k oslavení Boha a Stvořitele.« Patr. 652.

Otázky.

ou Boha silného

Dílo rukou jeho

1. Co vypravují nebesa? Co zvěstuje obloha? Žalm 19, 2. Pozn. 1.

den je dnu vináči rci, noc je noci umění
2. Jakým způsobem den i noc zvěstují Pána? V. 3.

3. Jak daleko slyšeti jest hlas přírody? V. 4.

4. Jak daleko proniká hlas Boží v přírodě? V. 5a.

5. Kde slunce má své pevné stanoviště? V. 5 konec.

6. Kterého obrazu používá se k ukázání jeho denního záření? V. 6 *existuje kerat. mají*

7. Kterými slovy Zalmista vylicuje denní dráhu slunce? *od konan nemě vychod jeho*

8. Jak působí jeho paprsky? V. 7. *jeho až kace do konan*

9. Jaký jest zákon Boží? Jakou službu prokazuje lidstvu? V. 8a. Pozn. 2. *zoban Boží*

10. Co lze říci o svědectví Páně? Co působí, je-li přijato? V. 8b. Pozn. 3.

11. Co značí pro člověka příkázání Boží? Jak působí na rozumovost? V. 9; Efez. 1, 18.

12. Co se praví o podstatě bázně Boží? Jaké jsou soudy (práva) Boží? Z. 19, 10. *Barerit Hospodina era eis*

13. S čím srovnává Zalmista práva Božího? Co tím chce říci? V. 11. *Barerit Hospodina era eis*

14. Co způsobuje osířování příkázání, zákona, a práv Božích? V. 12. Pozn. 4. *Barerit Hospodina era eis*

15. Co se Zalmista láže? Jaké přání má sám? V. 13. *Barerit Hospodina era eis*

16. Od čeho chce David býti uchován? Proč žádá takové ochrany? V. 14. Pozn. 5. *Barerit Hospodina era eis*

17. Co zvláště žádá? V. 15. Pozn. 6. *Barerit Hospodina era eis*

18. Poznámky. *Barerit Hospodina era eis*

19. Bůh vyzývá lidi, aby jej poznávali v jeho dívech nebeských. Izai. 40, 26. On chce, abychom při jeho mocných skutcích prodeleli svou myslí a skrze takovéto uvažování, abychom se učili Jej milovati a býti Jej poslušni.

20. Nebesa a země se svými poklady mají býti k naučení o lásce, péči a moci Boží.»

21. »Zákon jest vyjádřením myšlení Božích; je-li v Kristu přijat, slane se směřovatým pro naše myšlení.

Pak zbavuje nás moci ku pokušení k hříchu. Bůh nás chce zříti šťastnými, a dal nám předpisy svého zákona, abychom poslušností dosáhli radosti.« E. G. W.

3. »Nic jiného nemůže více přispěti ku povzbuzení ducha a posílení rozumu, než uvažování slova Božího. Žádná kniha nemůže takovou měrou tříbiti myšlení a tak oživiti, jako ty hluboké, čisté pravdy bible. Kdyby se slovo Boží prostudovalo jak by náleželo, jevilo by se v lidstvu všeobecně vytržení rozumu, zušlechtění povahy a pevné zásady, jaké v našich dnech zřídka lze viděti. Kolikrátkoli usilujeme o pravdu, budeme vždy odměněni, a každým poznáním dalším otevrou se nová území ku probadání.«

4. »Bůh chtěl svůj lid Izraelský učiniti slavný a chvályhodný. Dal mu veškeré přednosti duchovní. Nezadržel mu nic, co by sloužilo ke vzdělání jeho povahy. Skrže poslušnost k zákonu Božímu měli Izraelští tak vzkvétat, že jiným národům na svěle stali by se divem.« E. G. W.

5. »Podstata hříchu není všeobecně pochopena. Ve »Svědectví« V. s. 435 praví se o hříchu : »Kdekoli zazáří světlo a skryté dosud poklesky odkryje a trestá, musí také nastati náležitá změna v životě i podstatě dotčeného. Poklesky, které mají svůj původ v naší duchovní zaslepenosti, nejsou-li podle světla, jehož se nám dostalo, zanechány, nejsou počítány již za hříchy učiněné v nevědomosti nebo nerozvážnosti, nýbrž jako hříchy svévolnosti. V takovém případě mravní temnota, zahalující přestupníka, bude vždy větší; jeho srdce bude vždy zatvrzelejší a jeho chování se proti Bohu vždy odpornější.«

6. »Kdo pozoruje nezměrnou lásku Vykupitelovu, zakusí vždy obohacení v rozumnosti, prohloubení v pokoře a změnu své povahy. Vzchopí se v rozhodnutí, býti

světlem světa, aby mu podle možnosti mohl pochopitelnou učiniti nevyzpytatelnou lásku. Čím více pohroužíme se v uvažování o kříži Kristovu, tím více si osvojíme řeč onoho služebníka, který pravil : »Ale ode mne odstup to, abych se chlubil, jedině ve kříži Pána našeho Jezukrista, skrze něhož jest mi svět ukřižován, a já světu.« Gal. 6, 14.«

»Bylo by nám užitečné, každého dne jednu hodinu uvažovati o životě Kristově . . . Když bychom se potom shromáždili, mohli bychom sobě býti k vzájemnému požehnání. Náležíme-li Kristu, budeme o Něm přemýšleti se zalíbením. Rádi o Něm budeme mluvit a Duch Boží nás ovládne. Takovéto patření na krásu jeho povahy promění nás v týž obraz od slávy ve slávu.« 2. Kor. 3, 18. E. G. W.

